

Мария Илиева

Като стара вълшебница

Като стара вълшебница
есента посипа косите ми
охра,
с цвят от любов...
Въздишка в тихата нощ
на птици,
сънуващи бъдеще...
Спомени
кръжат като лебеди
и търсят гнездата си,
за да се влюбят отново...
А те се влюбват – единствено.
В крилете си времето
носи
разлистена есен
душата ми,
тебе изрича...
Докосни,
докосни ме с плах трепет
приюти ме в постелята от мисли.
Ще се срещнат ли устните,
пълни с нежност?
(Препълнени чаши
с медовина, горчаща
от обречена сладост...)
Когато единия лебед умре
умира и другия.
Тиха есен е.
От прозорците пак заваля.
По стъклата се стичат
вадички, сякаш сълзи
от очите на много скърбящи.
(Погледни!
Сребърни стъпки извървени със
тебе).
С порив
на пожълтели цветя,
(мечтаещи лято...),
сърцата ни стават
на ваза, чуплива
от вятъра.

Затова прошепни,
че ти ме обичаш...
Дори ме лъжи!
Нямам нужда от истини.
По алеите, явно
сме изгубили всичко.
Нека падат листа!
Чуват барабанът на листи.
Кънтящ по алеите тихи.
И кълвачът усърдно в дървото,
как календарът чука по дати.
И човката, всъщност отваря
в битието ми кървава рана.
Дупка.
В която няма и червей.
Докосни с топли устни
в тихата есен
нещо свято от мен...
И пак след това
замълчи...
Небето плете, от бръчките плетка
Очите ми са мокри от дъжд.
По тихите алеи на парка
пред есенно искам да бъда.
И нека падат узрелите кестени
и нека мирише на свраки и дъжд.
Нека прегракнали враните
ме кълнат...
дрезгави.
И нека алеите хлъзгави,
да вещаят за влага и студ
ще бъда с роклята шарена.
И няма да нося чадър.

* * *

Когато единият лебед умира
другият се самоубива от скръб.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10071>]